

Arrest

nr. 237 108 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

3.1. Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

De commissaris-generaal stelt vast dat uit de verklaringen van de moeder van verzoeker blijkt dat verzoeker zijn vraag om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door zijn moeder. De commissaris-generaal verwijst naar het besluit dat de moeder van verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij, noch verzoeker zelf, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Hij meent dat verzoeker zich daarom evenmin op deze asielmotieven kan beroepen om aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging dient te vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en hij voegt toe dat deze beslissing en beoordeling door de Raad werden bevestigd waarna hij de motieven uit het arrest van 24 april 2019 citeert. De commissaris-generaal motiveert verder dat de moeder van verzoeker niet in beroep ging tegen voormeld arrest en dat verzoeker er niet in slaagde nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas. Evenmin kunnen de bijkomende documenten die verzoeker neerlegt beschouwd worden als nieuwe elementen die de eerdere beoordeling kunnen beïnvloeden, aldus de commissaris-generaal.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het geven van een theoretische en algemene uiteenzetting, en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.3.1. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een verwijzing naar het arrest van de Raad in het kader van het verzoek om internationale bescherming in het dossier van zijn moeder. Hij zou bijgevolg de redenen niet kennen waarom zijn verzoek werd afgewezen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat zijn verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven is gestoeld als deze die werden aangehaald door zijn moeder. Het verzoek om internationale bescherming ingediend door de moeder van verzoeker werd door de commissaris-generaal op 31 oktober 2018 als kennelijk ongegrond beschouwd. Het ingediende beroep werd door de Raad op 24 april 2019 bij arrest met nummer 220 168 verworpen. De commissaris-generaal citeert in de bestreden beslissing bijgevolg terecht uit voormeld arrest waarin onder meer werd geoordeeld: "Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verzoekende partij haar zoon K. omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit de verklaringen van verzoekende partij en de door haar neergelegde documenten blijkt duidelijk dat haar zoon K. wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot diens medische problematiek medische behandeling, opvolging en verzorging genoot."

Verzoeker slaagt er met zijn algemene beschouwingen niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waarin voormeld arrest wordt geciteerd. De Raad wijst tevens op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de moeder van verzoeker zelf aangaf dat er niets veranderd is sinds haar eigen verzoek ongegrond werd verklaard (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 30 augustus 2019, pagina 3 en cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 20 september 2019, pagina 2).

Waar verzoeker voorhoudt geen kennis te hebben van het arrest, merkt de Raad op dat deze grief niet dienstig is. Het arrest werd immers volledig opgenomen in de bestreden beslissing.

Evenmin weerlegt verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de bijkomende documenten die verzoeker neerlegde. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker voor een beoordeling van zijn medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bijgebrachte stukken blijkt dat reeds een standaard medisch getuigschrift werd ingevuld.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk mensen met een handicap zoals verzoeker specificeert, merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of de door hem omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Dergelijk relaas is niet in staat zijn bewering tot voormelde sociale groep te behoren, te ondersteunen. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.

De Raad wijst er, waar verzoeker verder poneert dat hij gezien het feit dat hij tot voormelde bepaalde sociale groep behoort verschillende keren gediscrimineerd en geïntimideerd werd, op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Dit wordt door verzoeker niet aangetoond. Integendeel, zoals hoger vastgesteld, weerlegt verzoeker niet dat hij toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot zijn medische problematiek medische behandeling, opvolging en verzorging genoot.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoeker bekritiseert, doch hij ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond uit het arrest van de Raad van 24 april 2019 met nummer 220 168 – waarin de tekst uit de beschikking van 14 februari 2019 wordt opgenomen – wordt geciteerd:

“Verzoekster ontkent, noch betwist thans dat zij in Albanië slechts eenmalig klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, dit reeds meer dan tien jaar geleden toen bureu een flesje naar beneden hadden gegooid, en dat zij de jaren nadien nooit nog aangifte heeft gedaan bij de Albanese autoriteiten, net zoals ze evenmin beroep deed op een of andere organisatie of een advocaat. De huidige argumentatie in het verzoekschrift dat “Bij gemis aan enige ondersteuning, kan men op redelijke wijze aannemen dat verzoekster kon denken dat eens temeer zij geen doelmatig bescherming vanwege haar overheid kon verwachten”, dat “Verzoekende partij, in tegenstelling toont op concrete wijze de ineffectiviteit van de bescherming van de autoriteiten in haar geval” en dat “Stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een NGO en/of een pro deo advocaat is puur illusie gelet op de algemene corruptie op alle niveaus in Albanië”, berust aldus niet op eigen, concrete, laat staan meerdere persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en ernst. Aangezien verzoekster de beweerde corruptie, discriminatie, onheuse behandelingen en pesterijen waarmee haar zoon K. en zijzelf persoonlijk zouden zijn geconfronteerd nooit bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart en aangeklaagd, kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Albanese overheid niet bij machte of onwillig zou zijn om hierin op te treden. In de bestreden beslissing wordt geheel terecht opgemerkt dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om eventuele verdere problemen te voorkomen en dat wanneer de autoriteiten van bepaalde praktijken niet op de hoogte worden gebracht zij hier vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden.

Verzoeksters huidig betoog dat zij onder meer omwille van de onschendbaarheid van de arts en het feit dat deze eerbied genieten in de maatschappij, alsook het feit dat zij door de situatie met haar zoon K. uitgeput was, niet de moed of de durf had om arts en schoolpersoneel, grondslagen van de samenleving zoals zij het noemt, aan te klagen, verklaart of verschoont geenszins haar totale nalaten om in Albanië ook maar enigszins de beschikbare beschermings- en hulpmogelijkheden (te trachten) aan te wenden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt allermist in concreto aannemelijk dat het haar in Albanië met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.4. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde rapport omtrent een analyse van de situatie van kinderen in Albanië, waarbij de situatie van o.a. kwetsbare jongeren en kinderen met een fysieke en/of mentale beperking worden belicht, en artikelen betreffende de (gebreken in de) gezondheidszorg en corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Dat de moeder van verzoeker slechts één maal klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, reeds meer dan tien jaar geleden toen bureu een flesje naar beneden hadden gegooid, wordt niet ontkend noch weerlegd, doch enkel herhaald door verzoeker. Evenmin wordt het gebrek aan aangifte bij de Albanese autoriteiten in de jaren nadien weerlegd, noch het feit dat geen beroep werd gedaan op één of andere organisatie of een advocaat.

Verzoeker verwijst in algemene bewoordingen naar onder meer corruptie en beroept zich opnieuw grotendeels op algemene rapporten en artikelen waaruit hij citeert en waarvan hij er voegt aan zijn verzoekschrift. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete

motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het uitvoerige, doch herhalende en algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker brengt dan ook geen overtuigende feiten of elementen bij waaruit kan blijken dat hij noch zijn moeder de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst er, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er tot slot op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 22 mei 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 6 maart 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.1. In voormelde pleitnota van 22 mei 2020 betoogt de verzoekende partij dat het nuttig lijkt op twee punten te blijven hameren. De Raad stelt echter vast dat waar zij in een eerste punt aanvoert dat in de bestreden beslissing slechts zou verwezen worden naar het arrest van de Raad inzake het verzoek om internationale bescherming van haar moeder en de eigen redenering van de commissaris-generaal niet

zou blijken, de verzoekende partij haar betoog uit haar verzoekschrift herhaalt. Zij brengt in haar pleitnota geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond hieromtrent. Meer bepaald wordt in voormelde beschikking gesteld:

“3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het geven van een theoretische en algemene uiteenzetting, en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.3.1. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een verwijzing naar het arrest van de Raad in het kader van het verzoek om internationale bescherming in het dossier van zijn moeder. Hij zou bijgevolg de redenen niet kennen waarom zijn verzoek werd afgewezen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat zijn verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven is gestoeld als deze die werden aangehaald door zijn moeder. Het verzoek om internationale bescherming ingediend door de moeder van verzoeker werd door de commissaris-generaal op 31 oktober 2018 als kennelijk ongegrond beschouwd. Het ingediende beroep werd door de Raad op 24 april 2019 bij arrest met nummer 220 168 verworpen. De commissaris-generaal citeert in de bestreden beslissing bijgevolg terecht uit voormeld arrest waarin onder meer werd geoordeeld: “Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verzoekende partij haar zoon K. omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit de verklaringen van verzoekende partij en de door haar neergelegde documenten blijkt duidelijk dat haar zoon K. wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot diens medische problematiek medische behandeling, opvolging en verzorging genoot.”

Verzoeker slaagt er met zijn algemene beschouwingen niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waarin voormeld arrest wordt geciteerd. De Raad wijst tevens op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de moeder van verzoeker zelf aangaf dat er niets veranderd is sinds haar eigen verzoek ongegrond werd verklaard (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 30 augustus 2019, pagina 3 en cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 20 september 2019, pagina 2).

Waar verzoeker voorhoudt geen kennis te hebben van het arrest, merkt de Raad op dat deze grief niet dienstig is. Het arrest werd immers volledig opgenomen in de bestreden beslissing.”

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar eerste punt in haar pleitnota slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

3.2. Verder geeft de verzoekende partij in haar pleitnota van 22 mei 2020 in wezen een samenvatting van haar betoog zoals uiteengezet in haar verzoekschrift. Opnieuw formuleert zij echter geen repliek op de in voornoemde beschikking opgenomen grond waar omtrent de argumenten van de verzoekende partij wordt gesteld:

“3.3.2. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoeker bekritiseert, doch hij ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond uit het arrest van de Raad van 24 april 2019 met nummer 220 168 – waarin de tekst uit de beschikking van 14 februari 2019 wordt opgenomen – wordt geciteerd:

“Verzoekster ontkent, noch betwist thans dat zij in Albanië slechts eenmalig klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, dit reeds meer dan tien jaar geleden toen bureu een flesje naar beneden hadden gegooid, en dat zij de jaren nadien nooit nog aangifte heeft gedaan bij de Albanese autoriteiten, net zoals ze evenmin beroep deed op een of andere organisatie of een advocaat. De huidige argumentatie in het verzoekschrift dat “Bij gemis aan enige ondersteuning, kan men op redelijke wijze aannemen dat verzoekster kon denken dat eens temeer zij geen doelmatig bescherming vanwege haar overheid kon verwachten”, dat “Verzoekende partij, in tegenstelling toont op concrete wijze de ineffectiviteit van de bescherming van de autoriteiten in haar geval” en dat “Stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een NGO en/of een pro deo advocaat is puur illusie gelet op de algemene corruptie op alle niveaus in Albanië”, berust aldus niet op eigen, concrete, laat staan meerdere persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en ernst. Aangezien verzoekster de beweerde corruptie, discriminatie, onheuse behandelingen en pesterijen waarmee haar zoon K. en zijzelf persoonlijk zouden zijn geconfronteerd nooit bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart en aangeklaagd, kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de Albanese overheid niet bij machte of onwillig zou zijn om hierin op te treden. In de bestreden beslissing wordt geheel terecht opgemerkt dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om eventuele verdere problemen te voorkomen en dat wanneer de autoriteiten van bepaalde praktijken niet op de hoogte worden gebracht zij hier vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden.

Verzoeksters huidig betoog dat zij onder meer omwille van de onschendbaarheid van de arts en het feit dat deze eerbied genieten in de maatschappij, alsook het feit dat zij door de situatie met haar zoon K. uitgeput was, niet de moed of de durf had om arts en schoolpersoneel, grondslagen van de samenleving zoals zij het noemt, aan te klagen, verklaart of verschoont geenszins haar totale nalaten om in Albanië ook maar enigszins de beschikbare beschermings- en hulpmogelijkheden (te trachten) aan te wenden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt allerm minst in concreto aannemelijk dat het haar in Albanië met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.4. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde rapport omtrent een analyse van de situatie van kinderen in Albanië, waarbij de situatie van o.a. kwetsbare jongeren en kinderen met een fysieke en/of mentale beperking worden belicht, en artikelen betreffende de (gebreken in de) gezondheidszorg en corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Dat de moeder van verzoeker slechts één maal klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, reeds meer dan tien jaar geleden toen bureu een flesje naar beneden hadden gegooid, wordt niet ontkend noch weerlegd, doch enkel herhaald door verzoeker. Evenmin wordt het gebrek aan aangifte bij de Albanese autoriteiten in de jaren nadien weerlegd, noch het feit dat geen beroep werd gedaan op één of andere organisatie of een advocaat.

Verzoeker verwijst in algemene bewoordingen naar onder meer corruptie en beroept zich opnieuw grotendeels op algemene rapporten en artikelen waaruit hij citeert en waarvan hij er voegt aan zijn verzoekschrift. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het uitvoerige, doch herhalende en algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker brengt dan ook geen overtuigende feiten of elementen bij waaruit kan blijken dat hij noch zijn moeder de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst er, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient er tot slot op te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.”

De verzoekende partij verwijst thans opnieuw naar het arrest van de Raad dat wordt weergegeven in de bestreden beslissing en geeft aan het niet eens te zijn met de vaststellingen omtrent de toegang tot de nationale bescherming. Zij citeert hiervoor wederom uit het arrest van de Raad van 24 februari 2011 met nummer 56 736, zij verwijst opnieuw onder meer naar de documenten gevoegd bij haar verzoekschrift waaruit zou blijken dat de Albanese autoriteiten haar geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming kunnen bieden, naar de corruptie, de intimidatie en de discriminatie die er zouden heersen waarbij zij meer specifiek duidt op haar handicap. Zij herhaalt het, naar haar mening, nutteloze karakter van het indienen van een klacht en zij vindt het (on)nodig om nogmaals te verwijzen naar het verloop van het indienen van een klacht door haar moeder. Hiermee gaat de verzoekende partij echter niet in op de desbetreffende vaststellingen in voornoemde beschikking. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt dat het uitvoerige, doch herhalende en algemene betoog in het verzoekschrift over het gebrek aan effectieve bescherming niet berust op meerdere ernstige persoonlijke pogingen van de verzoekende partij om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen en dat zij geen overtuigende feiten of elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij noch haar moeder de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en de voornoemde beschikking waarbij eveneens omtrent de door de verzoekende partij thans herhaalde elementen gemotiveerd standpunt wordt ingenomen. Zo wordt aangegeven dat niet wordt ontkend, noch weerlegd, dat de moeder van de verzoekende partij slechts één maal klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, reeds meer dan tien jaar geleden toen burens een flesje naar beneden hadden gegooid en evenmin wordt het gebrek aan aangifte bij de Albanese autoriteiten in de jaren nadien weerlegd, noch het feit dat geen beroep werd gedaan op één of andere organisatie of een advocaat. Ook wordt gesteld dat een algemene verwijzing in algemene bewoordingen naar onder meer corruptie en een loutere verwijzing naar en/of toevoeging van algemene rapporten en artikelen niet volstaan om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Door een herhalend betoog te voeren in haar pleitnota, slaagt de verzoekende partij er niet in om concrete argumenten aan te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontcrachten. De verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

3.3. De verzoekende partij drukt in haar pleitnota tot slot de wens uit mondeling te worden gehoord en zij verwijst naar de huidige omstandigheden waarna zij aangeeft zich benadeeld te voelen door de procedurele veranderingen en de buitensporig korte termijnen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020, een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van

de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor de verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

De verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 22 mei 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 6 maart 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. De verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijk had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van haar argumentatie hieromtrent.

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknopting van haar rechten vormt. De verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat het voor haar onmogelijk, minstens zeer moeilijk was om haar raadsman te ontmoeten, in voorkomend geval in het bijzijn van een tolk, rekening houdende met de – wat zij benoemt als – bijzonder korte termijnen die daarvoor gegeven worden. Nog daargelaten de mogelijkheid tot het aanwenden van andere communicatiekanalen, dient er opnieuw op te worden gewezen dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van voormelde mogelijkheid om een pleitnota in te dienen en zij alzo wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen heeft om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 6 maart 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. Overigens kan niet worden ingezien en de verzoekende partij licht niet *in concreto* toe, noch toont zij aan hoe het gegeven dat zij alsnog mondeling opmerkingen op een zitting zou kunnen formuleren, die zij dus even goed schriftelijk kan aanbrengen, van enige invloed kan zijn op de grond in de beschikking (en de vaststellingen in de bestreden beslissing). Met voormeld algemeen betoog betreffende de ontmoeting met haar raadsman, toont zij niet aan verhinderd te zijn (geweest) specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming in het kader van het huidig verzoek om internationale bescherming (anders) zouden kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij slaagt er op dit punt dan ook evenmin aan te tonen welk belang zij heeft bij haar grieven.

Waar de verzoekende partij nog aanstipt dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, duidt de Raad dat dit erg beperkt is en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet) hetgeen geen afbreuk doet aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure,

zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan de verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoont, zo goed mogelijk te vrijwaren. De verzoekende partij maakt derhalve geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS